

## Дело C-393/22

## Преюдициално запитване

## Дата на постъпване в Съда:

15 юни 2022 г.

## Запитваща юрисдикция:

Nejvyšší soud České republiky (Чехия)

## Дата на акта за преюдициално запитване:

5 май 2022 г.

## Ищец:

EXTÉRIA, s. r. o.

## Ответник:

Spravíme, s. r. o.

[...]

## О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

По дело със страни **EXTÉRIA, s. r. o.**, [...] със седалище в [Чехия], ищец, и **Spravíme, s. r. o.**, [...] със седалище в Словакия, ответник, [...] с предмет молба за издаване на европейска заповед за плащане, подадена пред Okresní soud v Ostravě (Районен съд Острава, Чехия), Nejvyšší soud (Върховен съд, Чехия), като разгледа касационната жалба на ответника против определението на Krajský soud v Ostravě (Окръжен съд Острава, Чехия) от 16 февруари 2021 г., № 8 Co 40/2021-52, определи:

- I. На основание член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз **о т п р а в я** следния преюдициален въпрос до Съда на Европейския съюз:

*Трябва ли член 7, точка 1, буква б) от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела да се тълкува в смисъл, че понятието „договор за предоставяне на услуги“ включва и*

*предварителния договор (pactum de contrahendo), с който страните се задължават да сключат окончателен договор, който би бил договор за предоставяне на услуги по смисъла на тази разпоредба?*

[...]

## М О Т И В И:

### **I. Фактическата обстановка и досегашният ход на производството**

- 1 Ищецът е дружество със седалище в Острава, Чехия, и предоставя консултантски услуги в областта на безопасността и хигиената на труда. Ответникът е дружество със седалище в Ивановице, Словакия.
- 2 На 28 юни 2018 г. в Острава, Чехия, ищецът и ответникът сключват предварителен договор („Smlouva o uzavření budoucí Masterfranchisové smlouvy“ — „Договор за сключване на бъдещ договор за главен франчайзинг“), тоест pactum de contrahendo. С този договор страните най-вече се задължават да извършат бъдещо правно действие — да сключат следващ договор — и уговарят някои условия на този следващ договор. С окончателния договор е трябвало ищецът да отстъпи на ответника правото да стопанисва и управлява франчайзингови клонове на територията на Словакия.
- 3 Наред със задължението за сключване на окончателен договор предварителният договор (член III, буква А, точка 3) предвижда и задължение на ответника да заплати задатък в общ размер от 20 400 EUR заедно с данък върху добавената стойност (ДДС). Както е уговорено във въпросната разпоредба, целта на задатъка е да обезпечи задължението на длъжника (ответника) да сключи в бъдеще договор за главен франчайзинг с притежателя на правата (ищеца) в уговорения за това срок и да гарантира запазването на поверителността на цялата информация, която е получил от притежателя на правата във връзка с неговия франчайзингов модел. Ответникът е трябвало да плати задатъка в срок от 10 дни от подписването на предварителния договор по сметката на ищеца в Raiffeisenbank, a. s., в Чехия. С член III, буква В, точка 3 страните се уговарят, че ако и в допълнителния срок, определен от притежателя на правата за тази цел, длъжникът не сключи с притежателя на правата договор за главен франчайзинг за Словакия, ще му дължи неустойка в размер на 100 % от задатъка. В член IV, точка 2 от договора е предвидена възможност за притежателя на правата да развали договора в случай на неплащане на уговорения задатък от страна на длъжника (ответника) в определения срок. Същата разпоредба предвижда право на притежателя на правата да развали договора и при неизпълнение на други договорни условия. Наред с останалото страните се съгласяват, че съгласно член V, точка 3 от договора правоотношенията, които възникват от или във връзка с договора, ще се уреждат от правото на Чешката република, освен ако в договора не е

предвидено друго. Страните не са сключили споразумение за предоставяне на компетентност по смисъла на член 25 от Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (наричан по-нататък „Регламентът „Брюксел Ia““).

- 4 Ищецът твърди, че ответникът не е изпълнил задължението си да плати задатъка. По тази причина ищецът упражнява правото си да развали договора и подава пред чешките съдилища молба за издаване на европейска заповед за плащане, въз основа на която ответникът да му заплати договорна неустойка в размер на 24 684 EUR заедно с лихви.
- 5 С първото си процесуално действие ответникът подава писмено възражение с дата 7 август 2020 г., в което твърди, че чешките съдилища нямат компетентност по делото.
- 6 С определение от 17 декември 2020 г. [...] Okresní soud v Ostravě (Районен съд Острава), първоинстанционният съд, отхвърля възражението за липса на компетентност и приема, че делото му е подсъдно. Като основание за своята компетентност съдът посочва член 7, точка 1, буква а) от Регламента „Брюксел Ia“, който гласи, че по дела, свързани с договор, исковете срещу лице с местоживеене в държава членка могат да бъдат предявявани в друга държава членка, в съдилищата по мястото на изпълнение на въпросното задължение. Първоинстанционният съд стига до извода, че при констатираната фактическа обстановка ищецът иска изпълнение на задължение, което е трябвало да бъде изпълнено — по смисъла на посочената разпоредба от Регламента „Брюксел Ia“ — в седалището на ищеца в Чехия, в района на този съд. Посоченият съд също така отбелязва, че не се твърди, нито се установява да е налице споразумение между страните за предоставяне на компетентност по смисъла на член 25 от Регламента „Брюксел Ia“, нито те другояче да са уговорили кои ще са компетентните съдилища.
- 7 С определение от 16 февруари 2021 г. [...] въззивната инстанция — Krajský soud v Ostravě (Окръжен съд Острава), потвърждава акта на първоинстанционния съд. Въззивният съд приема, че първоинстанционният съд правилно е приложил Регламента „Брюксел Ia“ по делото и правилно е заключил, че чешките съдилища имат международна компетентност и че Okresní soud v Ostravě (Районен съд Острава) е местно компетентният съд, тъй като предмет на иска е право, произтичащо от неизпълнението на предварителен договор за сключването на окончателен договор за главен франчайзинг. Всъщност, видно от твърденията на ищеца, съгласно член III, буква А, точка 3 от въпросния договор ответникът е трябвало да плати на ищеца уговорената сума, което не е направил, поради което ищецът е развалил договора. Съгласно член III, буква В, точка 3 от договора за ищеца възниква право на неустойка в размер на 24 684 EUR. Тъй като предмет на

иска е правото да се иска неустойка поради неизпълнението от ответника на предварителния договор за сключване на бъдещ договор за главен франчайзинг, несъмнено подлежащото на изпълнение задължение не е за производство или доставка на стоки, поради което не може да се вземе предвид това място на изпълнение, тоест мястото на производство и доставка на стоките, и съответно не става дума за право на неустойка, която да е свързана с производството и доставката на стоки. Затова не е приложим член 7, точка 1, буква б) от Регламента „Брюксел Ia“, както твърди ответникът във въззивната си жалба. Според въззивния съд не може да се приеме и твърдението на ответника, че окончателният договор е трябвало да се изпълни на територията на Словакия, което според ответника произтичало от разпоредбата относно териториалния обхват на договора, съгласно която за целите на изпълнението на предмета на окончателния договор ответникът трябва да използва територията на Словакия. Решаващото според въззивния съд е това, че е нарушен самият предварителен договор за сключването на бъдещ договор за главен франчайзинг и че задатъкът за еднократната начална франчайзингова такса е трябвало да се заплати в срок от 10 дни от подписването на договора по сметката на ищеца в Raiffeisenbank, a. s. Затова според въззивния съд е правилно възражението на ищеца, че съгласно чешкото право, и конкретно съгласно член 1955 от Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (Закон № 89/2012 — Граждански кодекс), при урежданите от чешкото право договори мястото на изпълнение на паричните задължения е седалището на кредитора. Съответно въззивният съд приема, че мястото на изпълнение на задължението е седалището на кредитора, т.е. седалището на ищеца, което се намира в Острава, Чехия. Ето защо съгласно член 7, точка 1, буква а) от Регламента „Брюксел Ia“ местно компетентни са съдилищата в Острава, а ищецът избира да предяви иска си пред Okresní soud v Ostravě (Районен съд Острава).

- 8 Ответникът подава касационна жалба срещу този съдебен акт пред Nejvyšší soud (Върховен съд). Той твърди, че предходните инстанции са дали неправилна квалификация на правото да се иска договорна неустойка от гледна точка на член 7, точка 1 от Регламента „Брюксел Ia“, което довело до неправилен извод относно компетентността на съда да се произнесе по възникването на право да се иска заплащането ѝ. Според ответника въззивният съд е трябвало да се произнесе в смисъл, че договорната неустойка като договорно вземане трябва да се урежда от главния договор, както в случая е предварителният договор. Задължението, чието изпълнение се обезпечавя с договорната неустойка, било непарично задължение и мястото на изпълнението му следвало да се определи съгласно националното право, което според ответника в случая води до компетентност за словашките съдилища.
- 9 В отговора си на касационната жалба ищецът посочва, че е съгласен с изводите на националните съдилища, и наред с останалото подчертава, че основното неизпълнение на договора е неплащането на уговорения задатък.

В резултат на неизпълнението на това задължение възниквало право на разваляне на договора и същевременно право да се иска заплащане на договорната неустойка. Според ищеца основното обезпечено задължение е било неплащането на задатъка.

## **II. Приложими разпоредби от правото на Съюза**

- 10 Значение за преюдициалния въпрос имат преди всичко следните разпоредби от Регламента „Брюксел Ia“: член 7, точка 1, буква а), член 7, точка 1, буква б) и член 7, точка 1, буква в).

## **III. Приложими разпоредби от националното право**

- 11 Значение за преюдициалния въпрос могат да имат преди всичко членове 1954 и 1955 от Zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník (Закон № 89/2012 — Граждански кодекс).

### **Член 1954**

Точното изпълнение предполага задължението да бъде изпълнено на определеното място. Когато местоизпълнението не е определено от договора, от естеството на задължението или от целта на договора, изпълнението се извършва на мястото, определено от закона.

### **Член 1955**

(1) Длъжникът изпълнява непаричните си задължения в местоживеенето или местоседалището си. Длъжникът изпълнява паричните си задължения в местоживеенето или местоседалището на кредитора.

(2) Ако е възникнало като част от работата на предприятие, задължението се изпълнява в мястото на дейност на предприятието. Същото важи съответно, ако задължението е възникнало като част от работата на място на стопанска дейност.

## **IV. Мотиви за отправянето на преюдициалното запитване и становище на Nejvyšší soud (Върховен съд)**

- 12 В настоящия случай е необходимо да се установи дали чешките съдилища имат международна компетентност. В това отношение следва да се приложи Регламентът „Брюксел Ia“, тъй като е налице спор с международен елемент, спадащ към областта на гражданските и търговските дела, а съдебното производство е образувано след 10 януари 2015 г.
- 13 При това положение, като се има предвид, че искът е насочен срещу ответник със седалище в друга държава членка, а не тази, в която се води производството, следва да се прецени дали може да се направи извод за

наличие на компетентност за чешките съдилища въз основа на правилото за специална компетентност по член 7, точка 1 от Регламента „Брюксел Ia“.

- 14 Член 7, точка 1, буква а) от Регламента „Брюксел Ia“ предвижда, че по дела, свързани с договор, исковете срещу лице, което има местоживеене в държава членка, могат да бъдат предявявани в друга държава членка, пред съда по мястото на изпълнение на въпросното задължение. Съгласно член 7, точка 1, буква б) от Регламента „Брюксел Ia“ в случай на продажба на стоки мястото на изпълнение на въпросното задължение е мястото в държава членка, където съгласно договора са доставени стоките или е трябвало да бъдат доставени, а в случай на предоставяне на услуги — мястото, където съгласно договора услугите са били предоставени или е трябвало да бъдат предоставени. От член 7, точка 1, буква в) от Регламента „Брюксел Ia“ следва, че ако не се прилага буква б), тогава се прилага буква а). Следователно прилагането на буква а) е субсидиарно и в случая е възможно само ако е изключено прилагането на буква б).
- 15 Nejvyšší soud (Върховен съд) е запознат с установената практика на Съда на Европейския съюз (наричан по-нататък „Съдът на ЕС“), съгласно която понятието „дела, свързани с договор“ — което е общо понятие за член 7, точка 1, букви а) и б) от Регламента „Брюксел Ia“ — подлежи на самостоятелно тълкуване в смисъл, че наличието на договор предполага да съществува правно задължение, което е поето доброволно от едно лице към друго (вж. Съд на ЕС, решение от 17 юни 1992 г., Handte, C-26/91, EU:C:1992:268, т. 15). На Nejvyšší soud (Върховен съд) също така е известно, че обхватът на това понятие включва всички задължения, произтичащи от договора, чието неизпълнение е посочено в подкрепа на иска на ищеца (вж. Съд на ЕС, решение от 15 юни 2017 г., Kareda, C-249/16, EU:C:2017:472, т. 30). Самият предварителен договор, за какъвто става дума в настоящия случай, е доброволно сключен обвързващ правен акт, а определените в него условия са резултат от общото съгласие на страните по него. Според твърденията на ищеца спорът относно договорната неустойка води началото си именно от посочения предварителен договор, тъй като е свързан с неплащането на задатъка от страна на длъжника в нарушение на договорните му задължения. Във връзка с това Nejvyšší soud (Върховен съд) счита, че разглежданото в случая право да се иска договорна неустойка е „свързано с договор“ по смисъла на член 7, точка 1 от Регламента „Брюксел Ia“.
- 16 При тези обстоятелства трябва да се прецени дали в настоящия случай е приложима буква б) или буква а) от посочената разпоредба. Като се има предвид, че съществените характеристики на договора за продажба на стоки са прехвърлянето на правото на собственост и заплащането на парична сума в замяна на тези стоки, то в настоящия случай не е налице право на неустойка, което да е свързано с производството и доставката на стоки по смисъла на член 7, точка 1, буква б), първо тире от Регламента „Брюксел Ia“. За да се реши обаче дали е изключено прилагането на буква б) и съответно

субсидиарно се прилага буква а), трябва също така да се прецени дали делото не се отнася до право, което е свързано с „предоставяне на услуги“ по смисъла на второ тире от тази разпоредба. Преценката на този въпрос е от решаващо значение, тъй като ако делото се подведе под хипотезата на „предоставяне на услуги“, компетентни по всички свързани искове ще са съдилищата на мястото, където съгласно договора е трябвало да бъдат предоставени услугите. Ако обаче трябва субсидиарно да се приложи член 7, точка 1, буква а) от Регламента „Брюксел Ia“ и са изпълнени условията за това, международната компетентност и местната подсъдност по принцип ще се преценяват поотделно за всяко задължение (вж. Съд на ЕС, решение от 6 октомври 1976 г., 12/76, Tessili, EU:C:1976:133).

- 17 В настоящия случай страните сключват предварителен договор, който наричат „Smlouva o uzavření budoucí Masterfranchisové smlouvy“ — „Договор за сключване на бъдещ договор за главен франчайзинг“. При това положение Nejvyšší soud (Върховен съд) трябва да реши как трябва да се квалифицира предварителният договор, с който страните се задължават да сключат договор в бъдеще, за целите на определянето на международно компетентния съд съгласно член 7, точка 1 от Регламента „Брюксел Ia“. Има два възможни подхода, като според Nejvyšší soud (Върховен съд) Съдът на ЕС все още не е давал изрични насоки по въпроса. По-конкретно, трябва да се прецени дали предварителният договор сам по себе си представлява договор за предоставяне на услуги, а при отрицателен отговор на този въпрос международно компетентният съд ще може да се определя само въз основа на член 7, точка 1, буква а) от Регламента „Брюксел Ia“. Другият вариант пък е международно компетентният съд по дела, свързани с предварителен договор, да се определя в зависимост от естеството на договора, който страните трябва да сключат в бъдеще. Именно сключването на окончателния договор е самата същност на предварителния договор. Това би означавало, че ако бъдещият окончателен договор е договор за продажба на стоки или договор за предоставяне на услуги, международно компетентният съд по смисъла на член 7, точка 1, буква б) от Регламента „Брюксел Ia“ би трябвало да се определи според мястото, където съгласно този бъдещ договор трябва да бъдат доставени стоките или да бъдат предоставени услугите.
- 18 Предвид досегашната практика на Съда на ЕС Nejvyšší soud (Върховен съд) е склонен да приеме, че самото сключване на предварителен договор не представлява предоставяне на услуги в самостоятелния смисъл на правото на Съюза. Всъщност според Nejvyšší soud (Върховен съд) предварителният договор не отговаря на условието да се извършват действия в полза на другата страна срещу възнаграждение, както изисква член 7, точка 1, буква б) от Регламента „Брюксел Ia“ (вж. Съд на ЕС, решения от 23 април 2009 г., Falco Privatstiftung и Rabitsch, C-533/07, EU:C:2009:257, от 14 юли 2016 г., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559, от 19 декември 2013 г., Corman-Collins, C-9/12, EU:C:2013:860, и от 25 март 2021 г., Obala i lučice, C-307/19, EU:C:2021:236).

- 19 Предварителният договор съдържа някои общи условия, които страните са се уговорили да включат след това в окончателния договор, в това число общо определяне на предмета на този следващ договор. Целта на предварителния договор обаче е да се сключи следващ договор след писмена покана, като несклучването на бъдещия договор в случая се санкционира с договорна неустойка в размер на дадения задатък. Според Nejvyšší soud (Върховен съд) това не може да се квалифицира като извършване на действие в полза на другата страна, тъй като сключването на окончателния договор е само правно действие, а не фактическо действие, извършено като услуга за другата страна по договора. Именно в това обстоятелство Nejvyšší soud (Върховен съд) вижда разлика например с договора за търговско представителство (вж. Съд на ЕС, решение от 11 март 2010 г., Wood Floor Solutions Andreas Domberger, C-19/09, EU:C:2010:137), който наистина също предполага сключването на договори, но същевременно налага да се извършват и други, фактически действия, например установяване на контакт с други лица или представяне на стоки или услуги.
- 20 Въз основа на досегашната съдебна практика Nejvyšší soud (Върховен съд) също така приема, че по отношение на самия предварителен договор не е изпълнено и изискването да се заплаща възнаграждение. Нито длъжникът, нито притежателят на правата имат право да искат възнаграждение въз основа на предварителния договор, и то дори в най-широкия смисъл на това понятие. Въпреки че наистина страните уговарят бъдещия размер на началната франчайзингова такса и на периодичните месечни такси, задължението за плащането им ще възникне само ако страните сключат бъдещия окончателен договор. Следователно нито една от страните не е имала право да иска възнаграждение въз основа на реално сключения помежду им договор, от който води началото си спорът между тях, а просто те са поели задължение при сключването на въпросния договор за предоставяне на услуги възнаграждението да е в конкретно посочения размер. Наистина в предварителния договор, в член III, буква А, точка 3, озаглавен „Úhrada zálohy“ („Плащане на задатъка“), се говори за „задатъка и плащането му“, но това е задатък за бъдещата начална франчайзингова такса, който в същото време съвпада с размера на договорната неустойка. Nejvyšší soud (Върховен съд) смята, че нито една от страните не извлича пряко икономическа полза от това плащане, тъй като целта му е преди всичко да обезпечи бъдещото изпълнение на задълженията и то не представлява заплащане или конкретна икономическа полза в смисъл на възнаграждение. Затова изглежда, че в съответствие с условията на договор като разглеждания в настоящия случай процесният задатък няма икономическа стойност, която да може да се разглежда като заплащане на възнаграждение в описания смисъл, а задължението за даване на задатък е преди всичко средство за обезпечаване на бъдещото изпълнение на договорните задължения (вж. Съд на ЕС, решение от 14 юли 2016 г., Granarolo, C-196/15, EU:C:2016:559).



- 21 По тези съображения Nejvyšší soud (Върховен съд) намира, че член 7, точка 1, буква б) от Регламента „Брюксел Ia“ не може да се прилага към предварителния договор. При това положение следва да се приложи субсидиарно член 7, точка 1, буква а) от Регламента „Брюксел Ia“. Приложимостта на тази разпоредба се отразява съществено на преценката за мястото на изпълнение на задължението, тъй като в хипотезата на буква а) принципът на характеризиращата договора престация вече не се прилага и съответно всяко задължение по принцип има свое място на изпълнение. С оглед на решение на Съда на ЕС от 23 април 2009 г., *Falco Privatstiftung и Rabitsch* (C-533/07, EU:C:2009:257, т. 54 и 55), трябва да се констатира, че само по отношение на договорите за продажба на стоки и договорите за предоставяне на услуги общостният законодател още в Брюкселската конвенция е искал да се взема предвид не конкретното тясно определено спорно задължение (както впрочем следва и от езиковото тълкуване на разпоредбата), а характеризиращото договора задължение. Същевременно по дела, свързани с договор, този законодател дефинира самостоятелно мястото на изпълнението като фактор на привързване за определянето на компетентния съд. Както е прието по отношение на член 5, точка 1 от Брюкселската конвенция в решението на Съда на ЕС от 6 октомври 1976 г., *De Bloos* (14/76, EU:C:1976:134), „въпросното задължение“ съответства на договорното право, което предявява ищецът и на което се основава искът му. Ако например ищецът предявява право на обезщетение за вреди, определящо е договорното задължение, чието неизпълнение е довело до настъпването на вредите. Ако пък ответникът твърди, че ищецът не е изпълнил свое задължение, но петитумът на исковата молба е формулиран като искане за плащане, „въпросното задължение“ ще е задължението за плащане, а не задължението, за което ответникът твърди, че не е изпълнено. Следователно мястото на изпълнение на това задължение вече не е самостоятелното понятие за това задължение (вж. Съд на ЕС, решения от 6 октомври 1976 г., *Tessili*, 12/76, EU:C:1976:133 и от 28 септември 1999 г., *GIE Groupe Concorde* и др., C-440/97, EU:C:1999:456; и пр.).
- 22 Според Nejvyšší soud (Върховен съд) би могло да се възприеме различно тълкуване и така да се заключи, че предварителният договор е договор за предоставяне на услуги, само ако това заключение произтича от естеството на договора, който предстои да бъде сключен. Самият договор за главен франчайзинг би отговарял на упоменатите по-горе условия към предоставянето на услуги — както на условието да се извършват действия, така и на условието да е налице възнаграждение, поради което тогава мястото на предоставяне на услугите би зависело именно от окончателния договор. Подобна възможност обаче не произтича от досегашната практика на Съда на ЕС.
- 23 Всъщност до този момент Съдът на ЕС не се е произнасял изрично по въпроса дали *actum de contrahendo* е договор за предоставяне на услуги, ако предвижда сключването на договор за предоставяне на услуги, нито дали следва да се квалифицира като такъв договор с оглед на резултата, за

постигането на който е учредено цялото правоотношение. Всъщност предварителният договор е сам по себе си обвързващ правен акт и неговото сключване, прекратяване и произтичащите от него задължения са до голяма степен независими от бъдещия окончателен договор. Този договор между страните, макар обикновено да определя някои условия на окончателния договор, все пак установява специфично основно задължение или самостоятелен санкционен механизъм и специфични основания за прекратяване. Самостоятелните основания за прекратяване на предварителния договор (в резултат на изпълнението му, по взаимно съгласие на страните, при развалянето му в случай на неизпълнение на договорните задължения) означават, че сключването на окончателния договор дори не е необходима последица от сключването на предварителния договор. Ето защо не е сигурно доколко е възможно тълкуване на член 7, точка 1 от Регламента „Брюксел Ia“, което би позволило да се взема предвид естеството на окончателния договор за целите на квалифицирането на предварителния договор като договор за предоставяне на услуги.

- 24 Според Nejvyšší soud (Върховен съд) при липсата на релевантна практика на Съда на ЕС по този въпрос е налице основателно съмнение относно правилното тълкуване на правото на Съюза. Тъй като преди да се приложи член 7, точка 1, буква а) от Регламента „Брюксел Ia“ към настоящия случай, трябва първо да се изключи приложимостта на член 7, точка 1, буква б) от този регламент, Nejvyšší soud (Върховен съд) смята, че следва да спре производството и да отправи преюдициално запитване до Съда на ЕС.
- 25 От изложеното също така следва, че въпросът за приложимостта на различните разпоредби има съществено отражение за настоящото дело, тъй като може да доведе до различен извод относно компетентността на чешките съдилища. Същевременно правилото за специална компетентност е известно изключение от общото правило, а това отчасти е основание за евентуално по-ограничително тълкуване от страна на Съда на ЕС, за да се гарантират предвидимостта, правната сигурност и запазването на тясната връзка между съда и спора. Като се има предвид все по-широкото използване на предварителния договор, *actum de contrahendo*, в международната търговия, става все по-важно да се осигури еднакво прилагане на правото на Съюза, а без тълкуване от страна на Съда на ЕС е невъзможно да се гарантира напълно еднакво тълкуване на въпросната разпоредба във всички държави членки.
- 26 Предвид изложените по-горе обстоятелства в настоящия случай не са изпълнени така наречените критерии CILFIT (вж. Съд на ЕС, решение от 6 октомври 1982 г., CILFIT, 283/81, EU:C:1982:335). Ето защо, като се имат предвид особената природа на предварителния договор като обвързващ преддоговорен акт и разликата между него и договорите, по които е вземал отношение Съдът на ЕС, а също и значението на този инструмент в международната търговия между държавите членки, Nejvyšší soud (Върховен съд), в качеството си на съд, чиито решения не подлежат на

обжалване по смисъла на член 267 от Договора за функционирането на Европейския съюз, намира за необходимо да отнесе въпроса до Съда на ЕС.

[...]

РАБОТЕН ДОКУМЕНТ